

תפילה למשה

יוצא לאור על ידי בית הכנסת "תפילה למשה", שכונת נאות יצחק, לוד

בראי הפרשה / מאת הרב משה יוחאי רז שליט"א, רב בית הכנסת תשובה מספקת

אמרו במדרש בפרשתנו: אמר אבא כהן ברדלא, אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, מה יוסף קטנן של שבטים לא יכלו אחיו לעמוד בתוכחתו, לכשיבוא הקדוש ברוך הוא ויזכיר את כל אחד ואחד לפי מה שהוא, שנאמר (תהלים נ, כא) 'אוכיחך ואערכה לעיניך', על אחת כמה וכמה.

ביאר הרב בית הלוי את הקשר שיש בין התוכחה שהוכיח יוסף את אחיו, ובין התוכחה שהקב"ה יזכיר את כל אחד ואחד, כי יוסף הוכיח לאחיו את חטאם מתוך דברי עצמם, הלא יהודה ביקש לעורר את רחמנותו של יוסף על האב הזקן אשר ימות מגודל הצער אם ינטל ממנו בנימין, ומתוך דבריו השיב להם יוסף: הרי אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי, ועבר מזה עשרים ושתים שנה, העוד אבי חי, האם היה יכול להחזיק מעמד כה שנים רבות. מדוע אז במכירתי לא דאגתם לצערו של אבא כמו שאתם דואגים עכשיו בנטילת האח בנימין, ובכן אם אז הוא יכל לסבול, גם עכשיו יוכל לסבול, לפיכך נבהלו כל כך האחים ולא יכלו לענות לו דבר, שכן נתפסו בדברי עצמם. זוהי התוכחה.

וכך יהיה גם לעתיד לבוא, יום הדין בו ישפטו את האדם יהיה גם יום תוכחה, יזכירו לו לאדם את חטאיו מתוך מעשי עצמו. לדוגמא, כאשר מנע האדם את עצמו מלתת צדקה היה תירוץ בפיו שהפרנסה לקויה ואין ידו מספקת לתת צדקה, שואלים אותו מנין היה לך כסף למדי בשביל מותרות ותענוגים שונים? וכשישאלוהו למה לא הגעת לשיעורי תורה יאמר "הייתי עייף", יענוהו: ולטייל ולהעביר את הזמן כן היה לך כח?. וכך בדרך זו יזכירו לכל אחד ואחד לפי מה שהוא לפי מעשיו, על ידי סתירות בדברי עצמו, עד שלא יהיה לאדם כל מענה בפיו.

אחים יקרים! בואו ונתחזק ביחד בלימוד התורה, שהרי השאלה הראשונה שנשאל האדם היא "קבעת עיתים לתורה?" לימוד התורה היא הערובה היחידה להצלחת האדם, ויש קונה עולמו בשעה אחת, של קביעות שיעור. בשם ה' נעשה ונצליח!

אמרת השבוע

אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, אז תאמין גם כן שיכולים לתקן

(רבי נחמן מברסלב)

בפתח הגליון

בפרשה שעברה קראנו על ירידת אחי יוסף למצרים. כל מה שקורה איתם מעורר קושיות רבות, בהתחלה יוסף חושדם כמרגלים, דורש להביא את אחיהם הקטן, אוסר אותם לשלשה ימים, הכסף שב באמתחותיהם, הם מוזמנים לארוחת צהרים עם השליט, והוא יודע את שמותם וסדר לידתם לפי הגביע שבידו. כל צירוף המקרים המשונה הזה עורר תמיהות רבות אצל האחים, על מה ולמה כל זה קורה לנו.

אבל כאשר אמר להם יוסף "אני יוסף!" - כפי שנקרא בפרשתנו, תורצו בבת אחת כל התמיהות והשאלות.

אומר הגאון רבי ישראל מאיר הכהן מראדין - ה"חפץ חיים", כי דבר זה הוא סימן למה שיהיה באחרית הימים, בערב הגאולה נעמוד בשאלות ותהיות רבות, בחשש מפני כל הדברים העוברים על עם ישראל, הרבה דברים לא יהיו מובנים, אבל הכל יתורץ, כאשר יאמר השי"ת: "אני ה'!"

בקרב ממש נזכה למימוש החזון "הן גאלתי אתכם אחרית כראשית להיות לכם לאלהים אני ה' אלהיכם".

הבה ונעשה עוד משהו טוב לקירוב הגאולה.

שבת שלום ומבורך!

פרשת ויגש

ז' בטבת תשע"ו

הפטרה: 'ויהי דבר'

גליון מספר 17

זמני השבת (לפי אופק לוד):

הדלקת נרות: 16.20

צאת שבת: 17.11

רבנו תם: 17.42

מכריזים על צום עשרה בטבת שיחול ביום שלישי

בפרשתנו נקרא: וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל יוֹסֵף אָמוֹנָה הִפְעַם אַחֲרֵי רְאוּתִי אֵת פְּנֵיךָ כִּי עוֹדֶךָ הִי (מו, ל). ויש להבין מדוע עכשיו אפשר לו למות. והנה התרגום תירגם "אם" אמות אני מנוחם כיון שאתה חי. ורש"י פירש בדרך נוספת.

אולם יש עוד לפרש כי הנה בהיות הנשמה של האדם למעלה טוב לה אמנם מכריחים אותה לבוא כאן. ומדוע, אלא ביאר המלאך המגיד למרן רבנו יוסף קארו עליו השלום, כי כאשר הנשמה שמה מזמן בריאתה, הקדוש ברוך הוא מפרנס אותה אך הכל חינם, כי עדיין אין לה שום זכויות פרטיות, ויש לה בושה מזו ההנהגה. אשר על כן, יורדת הנשמה לכאן ומסגלת מצוות ולומדת תורה ואוספת וצוברת "זכויות פרטיות" ולאחר קצבת ימיו עלי ארץ, עולה ומעופפת למקום רבצה כבראשונה, ונהנת בלא בושה.

נמצא כל זמן אשר האדם כאן בזה העולם בין איש בין אשה, יש עליו "עבודה" ומה היא? לאסוף ולאסוף מכל הבא ליד. וכל רגע ורגע שעדיין הוא "חי", הרי בידו לעשות ולעשות, כי כאשר אוזל הזמן, כבר לא יוכל לעשות דבר, והכל נעצר, וכמו שאמר הכתוב (קהלת ט, י) "כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֶשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֶכְמָה בְּשֵׁאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הַלֵּךְ שָׁמָּה". כי היום לעשותם, ומי שטרה בערב שבת יאכל בשבת. וכאשר מסופר סיפור נפלא ביום פטירתו של הגאון מוילנא אשר היה בחג הסוכות, שפתאום בכה ושאלוהו: רבינו למה תבכה (כי הלא באדרא אמר רבי שמעון בר יוחאי שאדם צריך לשמוח ביום שמסתלק וכו'. וע"ע בזהר ויחי דף ריח). השיבם: "ראו, ציציות אלו (אשר אחזם באצבעותיו), במעט פרומות אני זוכה לקיים "מצות האל" ועכשיו, זהו, כבר אין, ואי אפשר".

ונראה שזהו ענין "יום הולדת" אשר צריך האדם לשמוח בו ולאכול מיני מתיקה וכאשר כתוב בספרים, ומה הענין לשמוח ביום ההולדת. אלא הענין על דרך האמור, כי אם עברה עוד שנה, אם כן ניתן לי עוד "הזדמנות", ולכן שמח בהגיע תשלום השנה ובאה עוד שמחה עוד "יום" ולכן שמח, ובו ביום מבקש מרבנו של עולם נותן החיים, "תן לי עוד שנה" ועוד שנה, כדי ש"אספיק" לעשות כל המצוות אשר אני צריך להשיג, ולכל תשיגני בושה לעולם הבא חי ולא אהיה שם "עני", אלא אבוא מכאן לבא "מעון כל טוב". ומה עלינו להבין כי תתחיל מעכשיו, כלומר אפילו אם עד היום בזכות זמנך, תתחיל עכשיו נתיב חדש, קבלות חדשות לעשות טוב, של גמילות חסדים, תורה, מצוות, תשובה. כי "קצת גם כן טוב ויועיל לך שם כל פירור של טוב!!".

וזהו אשר שמח יעקב אבינו, כי היו לו כמה שנים, שלא עבד את הקדוש ברוך הוא בטוב לפי מדרגתו המופלגת, וזה היה מחמת צער על שיוסף בנו נעלם, ומיני אז נסתלקו הימנו האורות ורוח הקודש, אבל עתה שראה את יוסף חזרו הכל: רוח הקודש וששון ושמחה, אשר יוכל מעתה שוב לחזור ולנצל הזמן כלומר לעבוד את הקדוש ברוך הוא בטוב ובשלימות.

סיפור לשלח השבת / בזכות הקדיש

נולדתי בעיירה בילקה שבצ'כוסלובקיה, מספר הד"ר גבי אביטל, ששרד משישה מחנות הסגר. עם כניסת ההונגרים לעיירתנו הכריזו על איסורים וחוקים גזעניים נגד היהודים. היהודים נצטוו לענוד טלאי צהוב על בגדיהם כדי לבדל אותם משאר האוכלוסייה. מנעו מאיתנו לעסוק במסחר ובשאר מקצועות. נאסר עלינו לעזוב את מקום מגורינו אלא באישור השלטונות. גם מכשירי הרדיו הוחרמו. בלילות הוטל עוצר. בני הנוער בבילקה התקשו במיוחד להשלים עם גזרותיהם של ההונגרים, שנעשו קשות ומציקות יותר מיום ליום.

יום אחד החליטו שלושה צעירים לעשות מעשה ולברוח אל הרוסים, מעבר לגבול. הם שמעו על מדיניות הקומוניזם, המציעה שוויון לכל האזרחים, וקיוו כי יתקבלו בזרועות פתוחות, כמי שבאו לסייע להם במאמץ המלחמתי. על אף הסכנה הגדולה אזרו שלושת הצעירים הנמרצים עוז, ובלילה אחד חצו את הגבול. אילו היו נתפסים בידי ההונגרים היה מצבם בכי רע, אולם בבואם אל הצד הרוסי התברר שגם שם לא ממש מחכים להם עם פרחים. השלושה נאשמו בריגול, נשפטו במשפט מהיר, ונשלחו למאסר עולם במחנות כפייה בסיביר. מהרגע שהבחורים עזבו את העיירה לא שמעו עליהם דבר. שום אות של חיים לא התקבל מהם, והדבר עורר דאגה רבה בקרב משפחותיהם.

המלחמה הסתיימה. שרידי המלחמה שבו אל בתיהם ההרוסים, מנסים לשקם את חייהם מחדש, אולם שלושת הצעירים, כאילו בלעתם האדמה. הם התגלגלו ממחנה עבודה אחד למשנהו, ואף לא צל של הצלה נראה באופק.

באייר תש"ז, מאי 1947, העבירו אותם למחנה 222, אשר ניצב לא- הרחק מגבול רומניה. יום אחד מונה מפקד חדש למחנה. האסירים כבר הורגלו למפקדי המחנה, והיו למוזי סבל לספוג את רודנותם. ערב אחד נקראו שלושת הצעירים ללשכתו של המפקד החדש. חששות רבים עלו בליבם. כאשר נכנסו אל משרדו גילו שם עוד שבעה אסירים מלבדם. כולם היו יהודים. ארשת פניו של המפקד הייתה נינוחה, והם נרגעו. "יהודי אני", פתח המפקד. המילים האלה הִכו את הנוכחים בתדהמה, והמפקד המשיך: "הערב הוא יום ה'יאָרצייט' [יום השנה] של אבי זיכרונו לברכה, ומאז יום פטירתו אני מקפיד לומר קדיש ביום הזה. לכן זימנתי אתכם לכאן, כדי שאוכל לומר קדיש במניין". המפקד עמד לומר קדיש, והנוכחים ענו 'אמן' בהתרגשות. בסיום הקדיש לא אמר המפקד דבר, רק סימן בראשו לאות כי הם רשאים ללכת.

הנוכחים התפזרו וגם שלושת הבחורים היו בדרכם החוצה, אך פתאום עצרם המפקד וביקשם לשבת. המפקד החל לחקור אותם על סיבת מעצרו. השלושה חשו בכנות כוונותיו וסיפרו לו את כל הקורות אותם מיום שחצו את הגבול לרוסיה. הם סיפרו על העונש שהוטל עליהם על לא עוול בכפם. סיפורם נגע לליבו של הקצין. הוא הבין כי אין שום הצדקה להתעללות בשלושת הבחורים שכל חטאם הוא הרצון לברוח מן המלחמה. לאחר דקה של הרהורים אמר להם: "גשו לחדרכם, קחו את הנחוץ לכם, וחזרו הנה מיד". לא היה בידם לעכל את המתרחש. הם רצו אל חדרם ובתוך דקות שבו ללשכת המפקד. האיש הורה להם להיכנס לרכב הצבאי. הוא הסיעם במהירות אל גבול רומניה ואמר: "רדו עכשיו. רוצו אל מעבר לגבול. אל תביטו לאחור. אתם משוחררים!". הבחורים עשו כפי שנצטוו. הם עברו את הגבול, מתקשים לעכל את גודל הצלה המופלאה שזכו לה בחסדי ה', ובזכות הצטרפותם לאמירת קדיש לעילוי נשמת אביו של המפקד. (פניני שמואל)

ברכות השחר

מקור ברכות השחר

ברכות השחר כולם - מסודרים הם בגמרא ברכות (דף ס:), זולת ברכת 'הנותן ליעף כח' שלא נזכרה בתלמוד, והיא מתקנת הגאונים וכדלהלן.

וברכות 'שלא עשני גוי' 'שלא עשני עבד' 'שלא עשני אשה' - מקורם בגמרא מנחות (דף מג:).

מחבר הברכות

בשבולי הלקט (ענין תפילה סימן א) כתב: ומצאתי בשם רבינו שלמה זצ"ל, שדוד המלך יסד, שנאמר 'נאום דוד בן ישי ונאום הגבר הוקם על'; הקם על כתיב, שהקים יסוד מאה ברכות מניין ע"ל, וכו'. ונראה שנשתכחו מעני ומרוב עבודת הגלות, עד שבאו התנאים והאמוראים ויסדו לנו אלו תחתיהן.

אולם הרמב"ם (קריאת שמע פ"א ה"ז) כתב: ברכות אלו עם שאר כל הברכות הערוכות בפי כל ישראל עזרא הסופר ובית דינו תקנום. ע"כ. והוא מגמרא דברכות (ג) אמר ר' יוחנן אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות.

המדור להצלחת דוד בן סימני הי"ו ובני ביתו

דבר תורה לשלחן השבת

סעודה ראשונה

וְלֹא יִכַּל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק... וַיִּתֵּן אֶת קִלְוֵי בְּבֻכֵי... (מה, א-ב)

אמרו במדרש (פרשה צג פיסקא יב): כשם שפייס יוסף את אחיו בבכי, כך הקדוש ברוך הוא אינו גואל את ישראל אלא בבכי, שנאמר (ירמיה לא, ח) בבכי יבואו ובתחנונים אובלים. בבכי בתשובה ותפילה.

נשאלת השאלה: האם בכל השנים אין ישראל בוכים ומתפללים, ומדוע לא באה הגאולה?

הגאון רבי יעקב מדובנא זצ"ל, מבאר זאת על פי משל למלך שהיה לו בן שמרד בו, והמלך שלחו מעל פניו, ותעה בן המלך במדבר עד שפגש בחוטב עצים שהסכים שיעזור לו בחטיבת עצים תמורת אכילה שתיה ולינה. לימים מת החוטב עצים הזקן, ובנו שהיה איש רע בליעל רדה בבן המלך, ובמקום שלוש ארוחות נתן לו רק ארוחה אחת, וגם זה היה מורכב מלחם צר ומים לחץ. לימים בא למלך געגועים על בנו יחידו, לקח את אחוזת מרעיו וסובבו מעיר לעיר ומכפר לכפר, והכריזו: כל איש מר נפש יכול לבוא להסדיר את טענותיו לפני המלך ובית דינו, עד שהגיעו לכפר שנמצא בו בן המלך. כל מרי הנפש באו אל המלך ובתוכם גם בנו יחידו. המלך הכיר את בנו, אבל בנו לא הכיר את אביו. שאל המלך מבנו: מה רצונך בני. בכה ואמר: בעל הבית שלי רודה אותי בחזקה, ואני מקבל ארוחה אחת במקום שלוש ארוחות, אני מבקש שיתן לי שלוש ארוחות. ולא יכול המלך להתאפק ויאמר לבנו: שכחת בן מי אתה, במקום שתבקש שאתה רוצה לחזור אל המלך, אתה מבקש שלוש ארוחות.

הנמשל: ישראל בוכים, אבל על מה, זה בוכה על פרנסה, זה מבקש בנים, זה מבקש דירה, זה מבקש בריאות, כולם בוכים, אבל כל אחד בוכה למען מטרתו הפרטית, הקב"ה רוצה שכולנו נבכה על אקמא שכינתא מעפרא, שנאמר בבכי יבואו, הפסוק לא אומר "בבכיות" יבואו, אלא "בבכי", כולם יבכו על השכינה שהיא בגלות, ואני בטוח שהקב"ה ישלח לנו משיח צדקנו. אמן. (ספר כרם ציון)

סעודה שניה

וַיֹּאמֶר... אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד אֲבִי חַי וְלֹא יָכֹל אֲחָיו לְעֵנֹת אוֹתוֹ פִּי נִבְּהֵלוּ מִפְּנָיו (מה, ג)

יש להבין מה השאלה ששאל יוסף עכשיו את אחיו "העוד אבי חי", הרי לפני כן אמר לו יהודה "והיה כראותו כי אין הנער ומת", משמע שיעקב אבי חי.

מבאר הגאון רבי יצחק בלזר: יהודה טען בפני יוסף, נניח אפילו לפי דבריך שבנימין גנב את הגביע וראוי הוא לעונש, אולם אביו הזקן לא חטא ולא מגיע לו כל עונש, ובכן כשאתה נוטל את בנימין הרי זה עונש הכי קשה נגד האב הזקן. בתחילה לא היה יכול יוסף להשיב תשובה על כך, אולם עכשיו לאחר שנתוודע להם השיב מיד על הטענה הזאת, ושאל אותם "אני יוסף", כלומר אני הוא יוסף שמכרתם אותי בגלל שחשבתם שאני חטאתי נגדכם, אבל "העוד אבי חי" - האם עצר אבא כוח לעמוד בצערו הגדול שגרמתם לו? אם אני חטאתי נגדכם, מה היה אבא אשם בכך שציערתם אותו כל כך במשך עשרים ושתים שנה. אותה שאלה ששאלתם אותי הריני חוזר ושואל אתכם. ובאמת האחים לא יכלו לעמוד בתוכחה זו, וכמו שאמרו במדרש: אמר אבא כהן ברדלא, אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, מה יוסף קטנן של שבטים לא יכלו אחיו לעמוד בתוכחתו, לכשיבוא הקדוש ברוך הוא ויוכיח את כל אחד ואחד לפי מה שהוא, שנאמר 'אוכיחך ואערכה לעיניך', על אחת כמה וכמה.

סעודה שלישית

וַיִּפֹּל עַל צְוָארֵי בְּנֵימִן אֲחָיו וַיִּבְרַךְ וַבְּנֵימִן בָּכָה עַל צְוָארָיו (מה, יד)

פירש רש"י שיוסף בכה על שני מקדשות שעתידים להיות בחלקו של בנימין וסופן ליחרב. ובנימין בכה על צואריו - על משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו ליחרב. שאל הרב הקדוש רבי יחזקאל מקאזמיר, מדוע בכו עכשיו בשעת שמחה על החורבן שבעתיד, ועוד מדוע בכו כל אחד על חורבן חבירו ולא על חורבן עצמו?

ומישיב: ידוע הוא כי נחרבו בתי המקדש בגלל שנאת חנם, והנה כאשר נפגשו יוסף ובנימין והרגישו כי הפירוד ביניהם עד כה נגרם בשל שנאת חנם, מיד ראו את החורבן שאף הוא היה תוצאה של שנאת חנם, לפיכך בכו על כך ששנאת חנם זו גרמה עכשיו לפירוד ביניהם, ותגרום גם בעתיד לחורבנות בתי המקדש, ותיקונה הוא להגביר את האהבה ההדדית כל כך עד שצער חברו יכאיב את האדם יותר מאשר צער עצמו, ולפיכך בכו כל אחד על חורבן חברו להוכיח בכך שבעיקר איכפת לכל אחד מהם על חורבנו של השני. ואף על פי שמקדשו של בנימין אינו יכול להיבנות אלא לאחר חורבנו של משכן יוסף, בכל זאת בכה בנימין על חורבן משכן יוסף והיה לו צער נורא. אהבה ומסירות שכזו עשויה להיות תיקון לשנאת חנם, מעין מה שאומרים אם השנאה היא על חנם, צריכה להיות אהבה על חנם. (ספר כרם ציון)

המדור להצלחת ולרפואת חנה בת שפרה תחי' ובני ביתו

ניצור לשונך / מתוך ספר 'החיים'

איסור קבלת לשון הרע

אסור לקבל לשון הרע, היינו להאמין שהוא אמת, אפילו מבלי להראות כלפי חוץ שהוא מאמין, וגדול עונש המקבל לשון הרע יותר מן האומר. ואם השומע גם מראה למספר שהוא מאמין לדבריו עובר גם על איסור סיפור לשון הרע.

כל דבר שיש על המספר אותו איסור לשון הרע עבור דיבורו, יש על המקבל (המאמין שהדבר נכון) איסור משום קבלתו.

אסור לקבל לשון הרע אפילו אם המספר מספר את הדברים לפני כמה אנשים, על כל פנים מותר לחוש לדבר במידה ויש לו תועלת לעתיד, כגון להשמר מנזקו וכן כדי לברר את אמיתות העניין, ובמידה והדבר יוכח כנכון להוכיחו (את זה שסיפרו עליו).

אסור לקבל לשון הרע מאדם המספר בגנות עצמו ועל חברו ביחד, אבל מותר להאמין לו על גנות עצמו בלבד (הואיל ומותר לאדם לספר לשון הרע על עצמו).

המדור להצלחת אורית בת חנה תחי' לזיווג הגון

שונה הלכות - הלכות עשרה בטבת

צום עשרה בטבת

יום עשרה בטבת הוא היום שבו שם נבוכדנצר מצור על ירושלים, ובו היתה תחילת הפורענות, כמו שנאמר (מלכים ב, כה, א-ג): "בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי בָעָשׂוֹר לַחֲדָשׁ בָּא נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא וְכָל חֵילוֹ עַל יְרוּשָׁלַיִם, וַיִּחַן עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דָּיֵק [מגדל] סָבִיב: וַתָּבֵא הָעִיר בַּמָּצוֹר... וַיִּחַזַּק הָרָעֵב בְּעִיר וְלֹא הָיָה לָחֶם לָעַם הָאָרֶץ". שנה וחצי היתה העיר מוקפת במצור. במשך הזמן אזל מלאי המזון מן העיר, ורעב נורא פקד את יושבי ירושלים, עד שביום ט' בתמוז הובקעה העיר, ונכנסו חיילי נבוכדנצר לירושלים.

הכרזת התענית

בשבת שלפני הצום, לאחר סיום קריאת התורה וההפטרה, מכריז השליח ציבור, באיזה יום בשבוע יחול הצום, כדי שיזכרו להתענות בו.

שטיפת הפה

הקם משנתו, מותר לשטוף את פיו במים, אך לא יתן מים בפינו יותר מרביעית [81 גרם] בבת אחת, שמא יבלע מהמים. וכן מותר לשטוף את פיו במברשת שיניים ומשחה.

בליעת כדורים

מי שמתענה, אך עליו לבלוע כדורים נגד מחושי ראש וכדומה, יבלעם בלי מים. ואם קשה לו לבלועם בלי מים, יבלעם עם מעט מים. ולכתחילה טוב לרסק את הכדור עם מעט מים בתוך כף ולבלוע.

ניתן להאזין לשיעורי רב בית הכנסת הרב משה יוחאי רז שליט"א

ב"קול הלשון" 03-6171068 שלוחה 33

סגולות / מתוך ספר "אור שמח"

דעת

העוסק בתורה ובגמילות חסדים, זוכה להבנה.

על ידי המחלוקת אין הדעת מיושבת. על ידי פת שחרית נחחכם.

שמן זית מפקח הלב.

מי שהולך בתמימות, נעשה משכיל.

מי שיש לו אמונה, זוכה אחר כך לעבוד את השם בדעת גדול.

על ידי יראה תזכה לדעת.

על ידי הכרת צדיקים תזכה לבינה ודעת.

מי שהוא הצנע לכת מחשבותיו צלולים.

כשעושה תשובה בכל לב, הקדוש ברוך הוא נותן לבו לדעת תאוותו ורצונו.

על ידי אמת תזכה לדעת דרך השם.

גם על ידי הכנסת אורחים.

(ספר המידות ערך דעת)

המדור להצלחת זוהר בן רבקה הי"ו

מהנעשה והנשמע בבית הכנסת

♦ ביום חמישי כ"ח בכסלו, נר ששי של חנוכה, התקיימה "מסיבת חנוכה" במסגרת השיעור הקבוע. התארח בבית הכנסת הרב הגאון מזכה הרבנים רבי שמעון רז שליט"א, שנשא דברים נלהבים על מעלת הימים, כאשר הקהל שותה בצמא את דבריו.

♦ אמש, יום חמישי ו' בטבת, התקיים בבית הכנסת כנס נשים מרתק. עם הסטנדיפיסטית סמדר מורג תחי', כאשר במרכז הערב התקיים מעמד הפרשת חלה מרגש, הערב הסתיים אחר חצות הלילה כאשר ציבור הנשים יוצא עם חוייה רוחנית נפלאה. התודה והברכה לרבנית אפרת רז תחי' שהתאמצה רבות למען הצלחת הכינוס. כה לחי!

הגליון מוקדש לרפואתם השלימה של:

מאיר בן מימי הי"ו, דוד מזיג בן אסתר הי"ו, עמי בן סמדר הי"ו, משה בן רבקה הי"ו, אתי אסתר בת פולט תחי', מוניק בת סוליקה תחי', רותם בת ורד תחי', אורטל נועה בת רבקה תחי', נורה בת דינה תחי', שולה סעדה בת בתיה תחי', ציונה בת בניה תחי', רבקה בת גילה תחי', סוזן בת יקוט תחי', שושנה בת תמר תחי'. ולרפואת כל הפצועים הי"ו בתושח"

להצלחת ולרפואת זהבה בת סוזן תחי' ולהצלחת איתי בן זהבה הי"ו

אח יקר! ניתן לסייע בהדפסת הגליון ולהנציח את שמות יקירך, לברכה להצלחה, ולהבדיל לעלוי נשמה. וזכות התורה תעמוד בעדכם!

עיצוב והפקה: ספר גר 052-764-7844. להערות ולקבלת הגליון בדוא"ל: dvartora1@gmail.com

זמני התפילות:

ימים א-ה:

שחרית - 5.30

מנחה - 16.20. ערבית - 16.55

ערבית מנין ב' - 20.30

יום ו' ערב שבת: מנחה - 16.20

עונג שבת - 20.00

שבת קודש:

שחרית - 7.30

שיעור בגמרא - 13.30

תהלים לילדים - 14.00

שיעור בהלכה - 14.30

מנחה - 15.30

סעודה שלישית - 16.00

ערבית מוצ"ש - 17.05

שיעור בהלכה במוצ"ש - 20.00

פרנס השבוע

ה"ה מאיר גרשון הי"ו

השי"ת ימלא משאלות לבו לטובה ולברכה, מתוך בריאות ושמחה. אמן.

שיעורי תורה

הננו שמחים להודיע כי בס"ד מתקיימים בבית הכנסת שיעורי תורה מידי יום ביומו, מפי רב בית הכנסת

הרב משה יוחאי רז שליט"א

במגוון נושאים מרתקים

בהלכה, גמרא, אגדה, מוסר ועוד

ימים א - ה: 19.30

לאחר מכן תתקיים תפילת ערבית - 20.30

ביום שבת קודש:

שיעור בהלכות שבת בשעה 14.30

לאחר מכן תפילת מנחה - 15.30

ובמוצאי שבת: בשעה 20.00

כיבוד קל

הגליון לרפואת התינוק

עובדיה יוסף בן אושרית הי"ו

הגליון מוקדש על ידי

ידידנו היקר והנעלה

החפץ בעילום שמו הי"ו

להצלחתו ולהצלחת בני משפחתו

השי"ת יהיה בעזרם בכל אשר יפנו, וימלא כל משאלות לבם לטובה ולברכה ברוב נחת ושלוה.